

Főiskolát Szegednek!

— A polgármester újabb akciója. —

(Saját tudósítónktól.) Szeged városnak évtizedes küzdelmét, amelyet a harmadik egyetem elnyeréséért indított, sajnos teljes balsiker koronázta. Egyszerre két egyetemet is állítanak fel az országban, de egyiket sem kapta meg Szeged. Hogy kulturális szempontból az egész Délvidékre nézve, gazdasági és városfejlődési szempontból pedig Szegedre nézve, még fontos lett volna az egyetemnek az itteni felállítása, arról beszélni ma már anakronizmus. Tisztában van ezzel a város egész intelligens lakossága, de legelőször is Lázár György dr polgármester, aki mindég a küzdők élén állott, és nemes ambícióval, férfias kitartással törekedett arra, hogy e fontos létezőnek elismerést és érvényt szerezzen. Hogy ez eddig nem sikerült, ezért okozni senkit nem lehet. Ugy alakultak az összes, erre a kérdésre döntő körülmények, hogy Pozsony és Debrecen kapta meg az új egyetemet, Szeged pedig csak ígéretet nyert a jövőre nézve.

Mindazonáltal ez nem vette el a polgármester kedvét attól, hogy továbbra is megtegyen mindent Szeged érdekében. Ha már egyetemet nem kaphat mostanában Szeged, legalább főiskolát állítsanak fel. Ide irányul Lázár György dr legújabb akciójának tendenciája. A tanulmányi alapokból ugyanis Pozsonyban jelenleg van egy jogi főiskola, a Királyi Katolikus Jogakadémia, ami az egyetem felállítása következtében ott feleslegessé válik. A polgármester ép ezért, fölterjesztést intézett a kormányhoz, melyben azt a kérelmet adja elő, hogy az akadémiát tegye át Szegedre, ahol ez magva lehetne az itt létesítendő egyetemnek.

A polgármester a tanácshoz is intézett átiratot, amelyben elmondja új akcióját és felhívja annak pártolására a tanácsot. Az átirat a következő:

A tekintetes városi Tanácshoz.

Szeged.

Az ujonnan fölállított tudományegyetemek elhelyezése kérdésének végleges eldöntése óta a kultuszminiszteriumban a tanulmányi alapról föntartott Pozsonyi Katolikus Jogakadémia Szegedre helyezése ügyében állandóan tárgyalok.

A legutóbbi időben folytatott tárgyalások azon föltevésre jogosítanak, hogy a városnak az áthelyezés iránti fölterjesztése a jelzett kormányhatóság részéről jóindulattal fogadtatásra talál.

Mint hogy a jelzett intézmény Szegedre helyezése egy tudományegyetem, vagy pedig — amennyiben a létesítendő közgazdasági egyetem a jogtudományok bevonásával kontempláltatik — a már eddig részint létesített, részint létesülőben lévő alapon gazdasági, ipari és kereskedelmi főiskolai szakokkal az illető kormányzati ágak támogatása mellett kiépítve és fejlesztve, esetleg egy gazdasági egyetem magvát képezhetné, ez okból a kérdés megfontolás tárgyává teendő és a város közgyűléséhez előterjesztés volna teendő aziránt, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter ur az áthelyezés kérdésében a tárgyalások formásmozgás megindítására fölkértesse.

Szeged, 1912 augusztus 17-én.

Lázár György dr.
polgármester.

Nyári pihenés.

— Vagy: ahogy előkelő nyaralni. —

(Saját tudósítónktól.) A vezérkormányzók már hazautaztak, mind a kétszáz. Meglátogatták Anyukát, mert szegélytéltek, hogy ott-hon, a „Párisi Borozó“-ban, a Médi minden este megkérdezte, hogy: „Hát maga, kopasz kutyuska, egész nyáron itthon marad és egy hétre se megy el a családjához?“ Élvezték a szabad természetet, mert itt, a kávéházak előtt, minden van, amit csak akarsz: Tó, fák, hegy, még levegő is. Délelőtt, délután, este három különböző kávéházban alsóztak és „Jó nyerni!“ kiáltással lefraklizták mind a százötven ellentengernagyot, akik persze hozzá vannak szokva, hogy mindig a vízben hagyják őket. És miután két héten egyike kártya ily üzte a másikat, eleget téve családapai kötelességüknek, hazaköltöztek Budapestre, a vezérkormányzóságba. Itt hagyták fehér ruhás leányaikat, fehér ruhás feleségeiket és fehér ruhás nagyanyáikat, egy-egy „Pál“-val ellebbentek s azóta már javában dolgoznak Budapesten, a melegben, a gőzfürdőben, az irigyelni való, boldog emberek! . . .

De mi, szerény, egyszerű igazgatók, még most is itt vagyunk, itt a vidéken, mind a négyszáz. Nekünk még most is pihennünk kell, egyrészt, mert nagyon szívesen nélkülöz bennünket az, amit otthon igazgatni szoktunk másrészt, mert belőlünk még nem halt ki az a babona, hogy: nincs edesebb, mint nyáron fájni és ehhez semmit sem csinálni! . . .

Hát így pihenünk:

Korán reggel sietve mosdunk meg és kapkodjuk magunkra a ruhát, majd magunkba a reggelit, hogy még idejében elérkezhessünk a tennisz-pályára. Ott egy órát szaladgálunk és verdessük a labdát, amíg végre szerencsésen fölhevülünk és leizzadunk magunkról egy fél kilót, akármilyen hűvös van. Aztán csónakázni megyünk és evezünk, akkor is, ha esik az eső, főképen azért, mert megfizettük a csónakbérletet és ezt a pénzt nem akarjuk ajándékba adni az osztráknak. Közben a Herr Postrath elhozta az újságainkat és a leveleinket, de újságot olvasni nem érünk rá és leveleink közül is csak a rövidebbeket futjuk át, mert a pihenésünk sok időt emészt fel és ilyen henye dolgokra, mint a levél- és újságolvasás, nem jut egy negyedóránk sem. Most mindenekelőtt le kell nyargalnunk a délelőtti sétánkat, mert az evezés ugyancsak fölmelegített bennünket és ennyire izzadtan még nem bujhatunk be a vízbe, pedig a fürdő órája már ijesztően közeleg. Be is állít, mielőtt annyit vágtattunk, hogy lemozoghattuk volna magunkról, amit az elhízottságunk megkövetelne tőlünk. Aztán fürdünk, uszunk fejest ugrálunk a tóba, ugrándozunk, ugrabugrálunk és úgy játszunk a vízbe vitt vasaló deszkával, mint macska szokott az egérrel. Majd napolunk, mert hiszen azért jöttünk ide, hogy fürödjünk és a napon legyünk; nincs köztünk, aki rendületlenül ne hinné, amit Doktor Bucsányi hirdet, hogy t. i. a nap mindent meggyógyít. Napolunk tehát a verejtékezésig: addig, amíg hátunkról lepörkölődik a bőr; a bátrabbak addig, míg a nyakuk környéke szénfeketére sül. Félkettő, mire ebédelni felvonulhatunk abba a kertbe, ahol étkezünk. Szerencsére, a Herr Ober, aki pedig akrobataként is megkereshetné a ke-

nyerét s egyetlen kirohanással husz embernek az ételét penderíti ki tálcáján, csak harminc-negyven kirohanásban bonyolíthatja le mindannyiunk ellátását és így ebédközben elolvashatjuk a hosszabb leveleinket is, mert különben — amint hetekig nem tudjuk, mi az újság otthon — a bennünket legközelebb-ről érintő eseményekről se szerezhetnénk tudomást. Ebéd után már olyan fáradtak vagyunk a sok pihenéstől, hogy nagyon szeretnénk egy óracska aludni. De erre nem érünk rá, amint nem érünk rá arra sem, hogy a leveleinkre pár szót válaszoljunk. Kártyázni is nagyon szeretnénk, mert magyarok volnánk, vagy mi, de a máskor mindennapi kártyát is el kell vonnunk magunktól. Végre is nem azért jöttünk ide, hogy üljünk, hanem hogy mozogjunk. Hát újra sétálni megyünk, vagy biciklizünk; aztán megint evezünk, mert vagy tükörsima a tó s bűn volna elhalasztani ezt a gyönyörű időt, vagy erősen hullámozik a víz s csónakázni akkor a legélvezetesebb, a mikor a hullámverés erre-arra himbál bennünket. Végre, amint már hosszabbra nő az árnyék, nem mulaszthatjuk el a tenniszben való tréninget, mert szegény volna, ha nem vennék részt a tenniszversenyen, amely már a napokban megkezdődik s kitűnő alkalmat nyújt rá, hogy két héten folyton szaladgáljunk vagy nézzük mások szaladgálását. Más napokon pedig kirándulásokat teszünk — mert, ha már itt vagyunk, csak nem mulaszthatjuk el megnézni a szomszédban vagy akár egy kicsit messzebb lévő természeti szépségeket?! . . . — és vasuton, hajón, automobilon vagy motorcsónakban rázatjuk magunkat. A vacsoránál aztán már el-elbóbiskolunk s utána felöltözötten szeretnénk bedőlni az ágyba, mert már annyira fáradtak vagyunk, hogy még a levetkezés is nehezükre esik.

Néha, ha egy-egy percre kivételképen elgondolkozunk, nem tudjuk megérteni azokat a felfadhatatlanokat, akik mindezek után még bírják erővel, minden este megjelenni a reuniókon, táncolni a csuronzivesséig, napközben pedig minden két órában rohanni gyalog vagy csónakon, az erre-arra vándorló zene után, mert hiszen nekünk, budapesti igazgatóknak, mindig ott kell lennünk, ahol a zene van, ahol a legnagyobb sokaság gyűl össze, ahol láthatjuk egymást és mutogathatjuk magunkat.

Igy pihenünk.

Micsoda robotolásnak mondaná ezt az ember, ha fizetnének érte bennünket! . . .

De persze vannak örömeink is.

Az egyik örömünk az, hogy itt kedvünkre kilármázhatjuk magunkat. De élünk is ezzel a szabadságunkkal. Mindenfelé a magyar ifjuság és gyermekség torka zeng és mi magunk is — a négyszáz igazgató — kedvünkre kikurjongatjuk magunkat a pénzünkért. Pörtschachban háromezer, Veldenben háromezerháromezer idegen fordult meg az idén s ezek közül, minden gyereket számítva legfeljebb ezeröttszáz lehetett magyar; hanem azért az egész wörthi tó környékén csak magyar szót hallani és ahol parlamentárisan szertelen a lármá, ott mindenütt Vörösmarthy nyelve zeng.

A másik örömünk az, hogy itt kedvünkre kigombolozhatunk és levetkőzhetünk. A dámaink a legújabb párisi kalapokban, fülükben butónnal, minden ujjukon két-két gyűrű-